

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **EKONOMSERVIS – byty s.r.o.**, se sídlem Brno, Masná 27/9, právně zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému: **Úřad městské části města Brna, Brno – Slatina,** se sídlem, Brno, Budínská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2011, č. j. 31 A 102/2010 – 55,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2011, č. j. 31 A 35/2010 - 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou podle ustanovení § 79 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) domáhal u Krajského soudu v Brně ochrany proti nečinnosti žalovaného. Té se měl žalovaný dopustit tím, že doposud nerozhodl o žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí. Krajský soud výše napadeným usnesením podanou žalobu odmítl jako zjevně opožděnou.

Krajský soud vycházel ze zjištění, že žalobce podal k žalovanému správnímu orgánu dne 19. 11. 2008 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění navrhované stavby bytového domu a objektu garáže *PANORAMA Slatina – 1. etapa* v lokalitě Šlapanská v Brně – Slatině, na pozemcích p. č. 2194/19, 2013/1, 2060/1, 2011, 2012/56 a 2195/19, vše v k. ú. Slatina v Brně. Žalovaný tuto žádost svým rozhodnutím ze dne 22. 4. 2010, č. j. MCBSLA/01931/10/TO/Ka, zamítl. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti se žalobce odvolal k Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, jakožto

nadřízenému správnímu orgánu. Ten o odvolání rozhodl dne 30. 8. 2010, pod č. j. MMB/0314235/2010 (dále též „zrušovací rozhodnutí“) tak, že prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 9. 2010. Žalovaný pak dne 19. 10. 2010 vyzval žalobce k doplnění neúplné žádosti o plánovací smlouvu, aktualizované smlouvy a doklady k předloženému záměru a usnesením č. j., MCBSLA/04864/10/TO/Ka, ze dne 19. 10. 2010 předmětné řízení přerušil na dobu 2 měsíců. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal a Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 11. 1. 2011, č. j. MMB/0013814/2011, usnesení žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Dne 19. 1. 2011 pak vydal Magistrát města Brna příkaz č. j. MMB/0015487/2011, jako opatření proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen “správní řád“), kterým přikazuje žalovanému, aby ve lhůtě nejpozději 20 dnů od jeho obdržení v dané věci vydal příslušné rozhodnutí, případně aby provedl jiný relevantní právem aprobovaný úkon, kterým zamezí průtahům v řízení. Žalovaný pak následně, usnesením ze dne 28. 1. 2011, č. j. MCBSLA/00585/11/TO/Ka, opětovně přerušil řízení na 60 dnů a vyzval žalobce, již podrobnější výzvou č. j. MCBSLA/00586/11/TO/Ka, k doplnění neúplné žádosti a upozornil žalobce na omezenou platnost některých jím předložených dokumentů, které jsou součástí dokumentace pro územní řízení na předmětnou stavbu. I proti tomuto usnesení se žalobce v celém rozsahu odvolal.

Jak již bylo uvedeno, krajský soud žalobu proti nečinnosti žalovaného (podanou u něj dne 11. 11. 2011) věcně nepřezkoumával a pro opožděnost ji usnesením ze dne 11. 5. 2011, č. j. 31 A 102/2010 – 55, odmítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že z ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s., vyplývá, že žalobu proti nečinnosti správního orgánu *lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li takováto lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.* Toto zmeškání přitom nelze prominout. Krajský soud pro účely posouzení včasnosti podané žaloby vycházel z toho, že žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána, a tedy předmětné správní řízení bylo zahájeno, dne 19. 11. 2008. Lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu (dle § 71 správního řádu) začala plynout již od tohoto data; nejpozději tak mělo být rozhodnutí vydáno dne 19. 1. 2009. Od tohoto data se dále odvíjela lhůta pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. Lhůta pro podání této žaloby proto uplynula již dne 19. 1. 2010. Jelikož se žalobce začal bránit až v říjnu 2010 (u nadřízeného orgánu) respektive v listopadu podáním žaloby ke krajskému soudu, činil tak opožděně. Krajský soud tak v důsledku výše uvedeného žalobu pro její opožděnost odmítl s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odvolávající se na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je tvrzen kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním

soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel je přesvědčen, že za okamžik rozhodný pro určení počátku běhu lhůty pro podání správní žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu nelze považovat den podání žádosti o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby (19. 11. 2008). Jakkoli řízení v této věci bylo zahájeno uvedeného data, nelze přehlédnout, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé (dne 22. 4. 2010, č. j. MCBSLA/01931/10/TO/Ka), kdy žalovaný předmětnou žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, na základě kterého Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému řízení; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 9. 2010. Stěžovatel je toho názoru, že od právní moci tohoto zrušovacího rozhodnutí započal běh nové lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu ust. § 71 správního řádu; nebyly tak dány ani podmínky pro prodloužení základní lhůty dle ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se dle vyjádření stěžovatele ještě třikrát pokusil o přerušení řízení, a to usneseními ze dne 19. 10. 2010 (v kasační stížnosti uvedeno datum 19. 9. 2010; opravným usnesením ze dne 20. 12. 2010 došlo k opravě data vyhotovení usnesení), 28. 1. 2011 (v kasační stížnosti chybně uvedeno 28. 1. 2010) a 21. 3. 2011; nicméně všechna tato rozhodnutí žalovaného měla být k odvolání stěžovatele nadřízeným správním orgánem zrušena. Dle názoru stěžovatele je z jednání žalovaného zřejmé, že se tímto postupem snaží za každou cenu oddálit vydání rozhodnutí ve věci, přičemž nelze vyloučit ani jeho snahu o zmaření podnikatelského plánu stěžovatele z důvodu ochrany zájmů vlastníků sousedících rodinných domů, z nichž jeden byl ve vlastnictví zastupitele městské části, jejíž součástí je i žalovaný jako orgán obce. Stěžovatel se na podporu svých názorů dále odvolává na ustálenou judikaturu, zejména na nález Ústavního soudu II ÚS 50/03.

Kromě výše uvedeného, stěžovatel považuje ustanovení § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s., upravující lhůtu pro podání nečinnostní žaloby, za rozporné s principy demokratického právního státu; srovnává je s možností uplatnit opatření proti nečinnosti správního orgánu dle ustanovení § 80 správního řádu, ve kterém žádná lhůta stanovena není. Proto navrhuje, aby zdejší soud, postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR a § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přerušil řízení a podal Ústavnímu soudu návrh na vydání rozhodnutí, jímž se ustanovení § 80 odst. 1, 2 s. ř. s. ve slovech „*nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení*“ zrušuje. Jako variantu, kterou nechává na zvážení zdejšího soudu, stěžovatel navrhuje zrušení „*pouze časového údaje s požadavkem dostatečné legisvakanční lhůty zrušovacího rozhodnutí.*“

Žalovaný ve svém vyjádření zcela souhlasí s názorem Krajského soudu v Brně ohledně počátku lhůty pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu. Dle jeho názoru nelze pohlížet na projednávanou věc v důsledku zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení jako na dvě samostatná řízení. Svůj názor podporuje také odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 – 107.

Nad rámec podstatný z pohledu důvodů kasační stížnosti žalovaný obsáhle vysvětluje důvody, pro které nebylo ve věci žádosti o vydání územního rozhodnutí dosud rozhodnuto. Upozorňuje na přetrvávající nedostatky jeho žádosti; přestože byl opakovaně vyzván k jejich odstranění, neprojevil žádnou aktivitu za účelem dosažení vydání pro něj příznivého rozhodnutí. Žalovaný dále poukazuje, nad rámec vyjádření k obsahu kasační stížnosti, na dvě problematická ustanovení, kterým by, dle jeho názoru, měla být věnována pozornost (§ 50 odst. 2 správního řádu a § 88 stavebního zákona). Uvedl též, že mu není známo, že by se snad svým postupem snažil o zmaření podnikatelského záměru stěžovatele; dle jeho názoru, je to sám stěžovatel, který v důsledku recese na trhu s realitami již pravděpodobně o celou záležitost ztratil zájem. Z těchto důvodů navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejprve je nutno připomenout, že napadá-li kasační stížnost usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu, z povahy věci, pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud tak může posoudit pouze správnost těch závěrů krajského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby.

Kromě toho je třeba poznamenat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). *Ex officio* posuzuje kasační soud pouze to, zda nebylo řízení před krajským soudem zmatečné, zda nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, anebo zda rozhodnutí správního orgánu není nicotné (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.).

Z tohoto pohledu pak nelze přehlédnout neurčitost a nesrozumitelnost návrhu stěžovatele na zrušení části ustanovení § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatel navrhuje, aby byl Ústavnímu soudu podán návrh na zrušení konkrétních pasáží („*nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení*“ a „*pouze časového údaje s požadavkem dostatečné legisvakanční lhůty zrušovacího rozhodnutí*“); ty však citované ustanovení s. ř. s. vůbec neobsahuje a ani nikdy neobsahovalo. Proto je zcela vyloučeno se takovým procesním návrhem jakkoli zabývat. Rovněž stěžovatelův odkaz na judikaturu Ústavního soudu, jmenovitě na nález II. ÚS 50/03, postrádá v tomto případě právní relevanci. Zdejšímu soudu uniká smysl předmětného odkazu, jelikož zmiňované rozhodnutí Ústavního soudu není nálezem, ale usnesením ze dne 12. 3. 2003, jímž byl odmítnut návrh z důvodu neodstranění vad návrhu ve lhůtě k tomu určené. Protože stěžovatel tímto rozhodnutím podporuje svá tvrzení ohledně interpretace ustanovení § 80

s. ř. s., činí tak s největší pravděpodobností nedopatřením, protože předmětné usnesení žádným způsobem jeho argumentaci nepodporuje. Celkově lze říci, že kasační stížnost obsahuje vícero zmatečných tvrzení a odkazů, což snižuje její přesvědčivost jako celku. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel sám odpovídá za kvalitu jím podané kasační stížnosti, a proto když usiloval o procesní úspěšnost v kasačním řízení, měl více dbát na srozumitelnost a přesnost formulace stížnostních bodů.

Nicméně, i přes výhrady shora uvedené, Nejvyšší správní soud nemůže než přisvědčit stěžovateli v jeho výhradách týkajících se způsobu určení počátku běhu lhůty k podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu, kterým má, dle krajského soudu, být den podání žádosti stěžovatele o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, tedy 19. 11. 2008. Jak bylo již uvedeno, k obecné lhůtě 30 dní krajský soud připočetl lhůtu dle ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu (neboť má za to, že jde o zvlášť složitý případ) a dospěl tak k závěru, že dnem rozhodným pro počátek lhůty k podání žaloby bylo 19. 1. 2009. Proto uzavřel, s odkazem na ustanovení § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s., že lhůta pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního uplynula nejpozději dnem 19. 1. 2010.

S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Není sporu o tom, že byla-li žádost o vydání územního rozhodnutí podána dne 19. 11. 2008 (čímž bylo zahájeno správní řízení), poslední den pro vydání rozhodnutí připadl na 19. 1. 2009 (lhůta 60 dnů uplynula již dne 18. 1. 2009, nicméně šlo o neděli - dle § 40 odst. 3 správního řádu, tak byl posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí nejbližší příští pracovní den, tedy pondělí 19. 1. 2009). Lhůta pro podání žaloby na nečinnost žalovaného by tak (při jeho indolenci) marně uplynula dne 19. 1. 2010. To se ostatně i stalo a lze tak krajskému soudu přisvědčit v tom, že proti této nečinnosti se již stěžovatel soudní žalobou bránit nemohl. Krajský soud však nevzal do úvahy fakt, že o této žádosti bylo žalovaným následně meritorně rozhodnuto, a to dne 22. 4. 2010, pod č. j. MCBSLA/01931/10/TO/Ka, kdy žádost o vydání územního rozhodnutí zamítl. Následně došlo k podání odvolání, zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k novému projednání. Okamžikem, kdy zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci (1. 9. 2010), bylo původní zamítavé rozhodnutí žalovaného právně odklizeno a pro žalovaného tak začaly běžet nové lhůty pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 71 správního řádu. Názor krajského soudu, že i za této situace se lhůty počítají od původního data zahájení řízení, tak nemůže obstát. Přijetí tohoto výkladu by znamenalo, že na straně jedné by se správní orgán před vydáním nového meritorního rozhodnutí ocitl po rozhodnutí odvolacího orgánu automaticky v prodlení, neboť po obdržení spisu od nadřízeného orgánu by objektivně nebyl schopen vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě, v důsledku jejího uplynutí již v době před vydáním rozhodnutí původního. Na straně druhé by byl ale účastník řízení v tomto stádiu řízení fakticky zcela zbaven soudní ochrany před případnou další nečinností správního orgánu, a to i za situace, kdy by lhůta pro podání žaloby dle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. marně uplynula až v době po vydání původního prvostupňového rozhodnutí, a nebylo by mu tedy možno vytýkat pasivitu v rámci předcházející fáze řízení. Takový výklad procesních předpisů by zcela evidentně směřoval proti smyslu soudní ochrany účastníků řízení před nečinností správního orgánu a je proto nutno jej odmítnout.

V této souvislosti je vhodné zmínit argumentaci žalovaného v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, kde se dovolával závěrů plynoucích z rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 – 107. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že jednoroční lhůta dle ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. je lhůtou propadnou, a nelze ji tak, po jejím marném uplynutí, za žádných okolností prodloužit. Tento závěr ovšem nikterak nekoliduje s právním názorem vysloveným v nyní projednávané věci, neboť *ratio decidendi* zde stojí na premise, že vydáním zrušujícího rozhodnutí odvolacího orgánu počala běžet nová lhůta pro vydání nového prvostupňového rozhodnutí. V daném případě tedy není uvažováno o prodloužení propadné lhůty spojené s podáním návrhu; ta skutečně marně uplynula již dne 18. 1. 2010. Nutno také dodat, že ve shora citovaném rozhodnutí byla odlišná i skutková situace. Zdejší soud se vyjadřoval k případu, kdy se (pro posouzení včasnosti nečinnostní žaloby) nepostupovalo podle lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí, ale dle lhůty odvíjející se ode dne, *kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon* (§ 80 odst. 1 *in fine*). V tomto kontextu bylo konstatováno, že za *právně relevantní poslední úkon* nelze považovat mimoprocesní úkon (pouhou urgenci či sdělení správního orgánu) a takovým úkonem tak nelze prodloužit lhůtu k podání žaloby. O takový případ se v nyní posuzované věci nejedná a odkaz žalovaného na shora citovaný judikát tak není přiléhavý.

V posuzovaném případě je tedy třeba považovat za zásadní a určující pro stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí (a tedy i pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu) skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo odvolacím orgánem zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. To znamená, že okamžikem nabytí právní moci zrušovacího rozhodnutí ze dne 30. 8. 2010, č. j. MMB/0314235/2010, tedy dnem 1. 9. 2010, začala běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu; její konec připadl na 1. 11. 2010 (poslední den lhůty – 31. 10. 2010 opět připadl na neděli, a musel být tak posunut na nejbližší pracovní den). Jak již bylo výše uvedeno, ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. váže počátek lhůty pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu na okamžik, kdy marně uplynula lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. Tato lhůta tak započala svůj běh nejdříve dne 2. 11. 2010 a skončila by nejdříve dne 1. 11. 2011. Jelikož byla žaloba podána dne 11. 11. 2010, je zcela zřejmé, že nebyla (alespoň z důvodů uváděných krajským soudem) podána opožděně.

Lze tedy uzavřít, že se krajský soud nesprávně vypořádal s okamžikem rozhodným pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.; vycházejíc z této nesprávné premisy pak pochybil, pokud žalobu pro opožděnost odmítl, a je tak založen kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

I přes závěry shora uvedené nicméně nelze vyloučit existenci dalších okolností, které mohly konec lhůty pro vydání (nového) prvostupňového rozhodnutí posunout, a to i takovým způsobem, že by žalovaný nečinným (v daném stádiu řízení) vůbec nebyl (žaloba by v tom případě byla naopak předčasná). Posouzení těchto aspektů věci však bude na krajském soudu, který přitom musí zohlednit aktuální skutkový stav věci (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se tak v dalším řízení musí zabývat tím, byly-li úkony žalovaného (opakovaná usnesení o přerušení řízení a s tím spojené výzvy k předložení podkladů poté, co mu byl vrácen spisový materiál odvolacím orgánem) prováděny ještě během lhůty pro

vydání rozhodnutí, jak byla vymezena výše. Jde o zjištění, zda účinky plynoucí z opakovaného přerušování řízení, předpokládané ustanovením § 65 odst. 1 *in fine* správního řádu, tedy stavění lhůty pro vydání rozhodnutí či její prodloužení, nebyly postupně eliminovány rozhodováním odvolacího orgánu - příslušná usnesení měla být, dle tvrzení stěžovatele, opakovaně rušena. Zde je nutno upozornit, že opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, která měl nadřízený správní orgán v této souvislosti vydat (například příkaz Magistrátu města Brna ze dne 19. 1. 2011, č. j. MMB/0015487/2011, kterým byla žalovanému uložena povinnost vydat v dané věci nejpozději do 20 dnů ode dne obdržení tohoto příkazu příslušné rozhodnutí, případně provést jiný relevantní právem aprobovaný úkon, zamezující průtahům v řízení), je pouze aktem interní povahy, který je výrazem hierarchického uspořádání veřejné správy. Nejde tedy o případ rozhodování ve správním řízení a jeho případnou kolizi se správním rozhodnutím (usnesení o přerušení řízení) je nutno vyhodnotit ve prospěch účinků správního rozhodnutí. Tento závěr nelze vykládat jako rezignaci na ochranu procesních práv účastníků řízení za situace, kdy by se prvoinstanční správní orgán odmítal podřídit pokynům nadřízeného orgánu, vydaným ve smyslu posledně citovaného ustanovení. V těchto případech má totiž nadřízený správní orgán k disposici procesní prostředky uvedené v ustanovení § 80 odst. 4 písm. b) a c) správního řádu, jejichž prostřednictvím může být věc takovému orgánu odňata.

Nejvyšší správní soud tak ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto, ve smyslu § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s., zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud, v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s., vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu